



מ"ת 69416/09/16 - פרקליטות מחוז מרכז נגד חיה ביטון,הילה נחום,בלה ברגמן,חיה אהרון,לביאה אילוז

בית משפט השלום בראשון לציון

06 נובמבר 2016

מ"ת 69416-09-16 פרקליטות מחוז מרכז נ' ביטון ואח'

מ"ת 69434-09-16

מ"ת 69475-09-16

מספר פל"א 6129/2016

לפני כבוד השופט גיא אבנון
המבקשת

פרקליטות מחוז מרכז

נגד
המשיבים

1. חיה ביטון
2. הילה נחום
3. בלה ברגמן
4. חיה אהרון
5. לביאה אילוז

נוכחים:

ב"כ המבקשת, מתמחה נוי שקד

המשיבות 1-5

ב"כ המשיבה 1, עו"ד ירון גיגי ועו"ד מור מלכה

ב"כ המשיבה 2, עו"ד רודי שטר (משרד עו"ד עופר קופרמן)

ב"כ המשיבה 3, עו"ד דודו בן אשר

ב"כ המשיבה 4, עו"ד בן שעיה

ב"כ המשיבה 5, עו"ד ערן ראו

המשיבות

החלטה (בענין המשיבות 1-4)

עמוד 1



כנגד המשיבות הוגש כתב אישום משותף המייחס לכל אחת מהן בנפרד קשירת קשר לביצוע פשע, עבירה לפי סעיף 499(א)(1) לחוק העונשין, התשל"ז-1977.

בתמצית ייאמר כי כל אחת מהמשיבות נשלחה לכאורה ע"י אחרים למדינות שונות באירופה, והביאה עימה מזוודה אשר נמסרה לה.

כל אחת מן המשיבות קיבלה לכאורה סכום כסף שנע בין 25,000 ₪ ל-30,000 ₪ כנגד הבאת המזוודה.

קשירת הקשר המיוחסת למשיבות הינה לייבוא סם מסוכן מסוג שאינו ידוע למבקשת ובמשקל שאינו ידוע למבקשת.

המשיבות 1 - 4 שוחררו בהסכמה בהחלטה מיום 29.9.16 בתנאי מעצר בית מלא ובפיקוח, תוך הפקדת ערבויות מתאימות.

הבקשה דנא עוסקת גם בעניינה של המשיבה מס' 5, אשר האישום בעניינה זהה לאישומים האחרים.

המשיבה מס' 5 שוחררה בהסכמה עוד בשלב החקירה, וכתב האישום בעניינה הוגש כשהיא משוחררת ללא תנאי מעצר בית או פיקוח, בערבויות בלבד.

נוכח הלכת קוניוף, הוריתי בהחלטתי מיום 29.9.16 כי המשיבה מס' 5 תיוותר באותם תנאים בהם היתה במועד הגשת כתב האישום עד החלטה בבקשה לגופה, היינו, ללא מעצר בית.

ב"כ המשיבות אינם חולקים על קיומן של ראיות לכאורה.

הם ממקדים טענותיהם בעוצמתה של עילת המעצר, בנתונים האישיים הקשים של כל אחת מן המשיבות כפי שהדברים עולים מתסקירי שירות המבחן ובאפליה ביחס למשיבה מס' 5 אשר משוחררת בעוד המשיבות 1 - 4 נתונות בתנאים מגבילים.

ב"כ המבקשת סבורה כי כל המשיבות, לרבות המשיבה 5, צריכות להיות נתונות בתנאים מגבילים הכוללים מעצר בית בפיקוח.

ניתנה הסכמת ב"כ המבקשת לדחיית מועד הדיון בעניינה של המשיבה 5 בשבועיים נוספים, לצורך לימוד התיק ע"י בא כוחה, כשהיא משוחררת ללא תנאים כאמור לעיל.



ב"כ המבקשת סבורה כי אין אבחנה בעניין עצמת הראיות ובעניין עילות המעצר בין מי מהמשיבות.

לטענתה קיימת מסוכנות ביחס לכל אחת מהן, והיא מסכימה להקלות מסוימות בעניין של מי מהמשיבות כמפורט בפרוטוקול הדיון לעיל.

דין

כאמור, אין חולק בדבר קיומן של ראיות לכאורה.

העבירה המיוחסת לכל אחת מן המשיבות מקימה עילת מעצר של מסוכנות. כל אחת מן המשיבות קשרה קשר לייבא סם לארץ, כל אחת מן המשיבות טסה אל מחוץ לגבולות ישראל וחזרה עם מזוודה אשר בה, לכאורה, אמורים היו להיות סמים. כל אחת מן המשיבות קיבלה סכום כסף בלתי מבוטל כנגד ביצוע העבירה המיוחסת לה.

עבירות סמים מטיבן מקימות עילת מסוכנות סטטוטורית. דא עקא, למשיבות שבפניי לא מיוחסת עבירה לפי פקודת הסמים. העבירה המיוחסת להן היא קשירת קשר לביצוע פשע. נתון זה בהצטרף לעובדה שסוג הסם איננו ידוע וכמותו איננה ידועה, אינם מאיינים את עילת המעצר אך הם מחלישים אותה במידה ניכרת.

כל אחת מן המשיבות, אליבא דתסקיר שירות המבחן, עברה חיים לא פשוטים.

אין בדעתי להידרש לתוכן התסקיר בעניינה של כל אחת מן המשיבות נוכח האפליה הנטענת עליה אעמוד להלן, ואולם אני מפנה לכך שמדובר במשיבות צעירות, נעדרות הרשעות קודמות, אשר לכאורה ומקריאת כתב האישום נוצלו ע"י אחרים לצורך ביצוע העבירה המיוחסת לכל אחת מהן.

באשר למשיבות 1, 3 ו-4, קבע שירות המבחן כי רמת הסיכון הקיימת אצל כל אחת מהן להישנות התנהגויות דומות בעתיד הינה נמוכה. שירות המבחן עמד על נסיבותיהן האישיות הקשות, והמליץ בסופו של תסקיר להקל על תנאי שחרורן באופן שיאפשר לכל אחת מהן לצאת לעבודה.

באשר למשיבה מס' 2, קיימת לטעמי סתירה בין הנתונים המפורטים בתסקיר לבין המלצת התסקיר, שהיא חלקית בלבד. נתוניה האישיים של המשיבה מס' 2 אינם פשוטים. בניגוד לעמדת שירות המבחן אני סבור כי מהתנהלות המשיבה 2 במהלך חייה נראה שהעבירה שלכאורה ביצעה מהווה חריג לאורח חייה. המשיבה מס' 2 מחפשת חיים טובים יותר, עבדה ולמדה עד מעצרה במכונה להשלמת בגריוות, ואין ספק לדעתי כי מעצרה יהווה גורם מרתיע מהישנות מעשים דומים בעתיד.

אינני מוצא מקום לאבחן בין המשיבה 2 למשיבות 1, 3 ו-4. במאמר מוסגר יצוין כי המשיבות 1, 3 ו-4 נפגשו עם קצינת



מבחן אחת ואילו המשיבה מס' 2 נפגשה עם קצינת מבחן אחרת.

נראה שקיימות גישות שונות בשירות המבחן, והדבר מובן וידוע, ואולם ההחלטה הסופית הינה של בית המשפט, תוך שתסקיר שירות המבחן מהווה המלצה.

כאמור לעיל, המשיבה מס' 5 משוחררת מאז יום 22.9.16 בתנאים מגבילים, ומאז יום 26.9.16 היא משוחררת ללא מעצר בית.

אני סבור כי אין מקום לאבחן בין עניינה של המשיבה מס' 5 לבין עניינין של המשיבות 1-4. לטעמי אבחנה בין המשיבות תהווה אפליה אסורה.

טענת המבקשת כי אף המשיבה 5 צריכה לחזור לתנאים של מעצר בית מלא, מוקשית בעיניי.

המשיבה מס' 5 שוחררה בהסכמת היחידה החוקרת, היינו בהסכמת מדינת ישראל. המשיבה מס' 5 נמצאת פרק זמן של למעלה מחודש ללא תנאי מעצר בית, והסיכוי שבית המשפט יורה על חזרתה למעצר בית הינו נמוך, ולטעמי נמוך מאוד.

בנסיבות אלה, וגם אם הייתי סבור שיש מקום להורות על תנאים מגבילים מסויימים בעניין המשיבות 1 - 4, ואיני קובע מסמרות בעניין זה, אני סבור שאין מקום להורות היום על הארכת תנאים מגבילים של מעצר בית עד לתום ההליכים.

בית המשפט העליון בשורה של החלטות קבע שאין מקום להפלות בין נאשמים שווים. עקרון השוויון, הגם שאיננו עקרון מוחלט, הינו עקרון משמעותי אשר לא ניתן להתעלם ממנו.

גם המבקשת איננה חולקת על כך שאין הבדל לעניין האישומים, לעניין הראיות, ולעניין עילת המעצר בין המשיבות 1 - 4 לבין המשיבה 5.

לא שוכנעתי כי יש מקום להפלות בין המשיבות לעניין התנאים המגבילים אשר יוטלו עליהן.

אני מפנה בעניין זה לבש"פ 303/07 **נועם אלי באבי נ' מדינת ישראל** (החלטה מיום 21.1.07), לבש"פ 2545/07 **נעים יוסף נ' מדינת ישראל** (החלטה מיום 22.3.07) וכן לבש"פ 78/13 **חוסין אבולקעאין נ' מדינת ישראל** (החלטה מיום 9.1.2013). בבש"פ 78/13 שב בית המשפט וחזר על ההלכה לפיה **"עקרון שוויון הנאשמים לפני הדין והאיסור להפלות ביניהם, שעה שלא קיים בינם הבדל של ממש, הינם עקרונות מוכרים ועומדים בבסיסו של הליך פלילי תקין שיש בו צדק והגינות"**.

לאור המפורט לעיל אני מורה על ביטול תנאי מעצר הבית בהם נתונות המשיבות 1 - 4.



הערבויות אשר הוטלו בעניין והתנאים הנוספים לרבות עיכוב יציאה מן הארץ יחולו עד לתום ההליכים בתיק העיקרי.

ניתנה והודעה היום ה' חשוון תשע"ז, 06/11/2016 במעמד הנוכחים.

גיא אבנון , שופט

הוקלדעלידיבתאלקשרי